

CHIA SẼ NỘI DUNG HỌC TẬP

ĐỀ TÀI 671

HỌC PHẬT 3 ĐẾN 5 THÁNG THÌ ĐÃ CÓ CHUYỂN ĐỔI

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 5h50' sáng thứ Ba ngày 12/10/2021.

Chúng ta học Phật ba đến năm năm rồi mà vẫn chưa thay đổi, thậm chí có người học mười năm, mười lăm năm mà vẫn chưa thay đổi! Thật vậy, trong cuộc đời tu hành của Hòa Thượng, Ngài chân thật học ba đến năm tháng đã thay đổi. Khi chưa xuất gia, Ngài đã giảng Kinh, đã làm lợi ích chúng sanh, từ đó cứ tiến dần, tiến dần. Cho tới 60 năm, Ngài chỉ có tiền chứ không có lùi, chỉ có an vui chứ không có phiền não. Rõ ràng Ngài đã làm được rồi mới nói cho chúng ta nghe. Ngài chân thật có chuyển đổi rất rõ ràng.

Chúng ta biết có những người có sự thay đổi mà sự thay đổi đó có khi rất rõ ràng. Người khác nhìn vào liền nói đó là Phật gia hộ, Bồ Tát gia trì. Chúng ta hiểu một cách nôm na như vậy nhưng không chính xác. Bình thường chúng ta thân thể gầy yếu, mặt mày ủ ê, tâm đầy phiền não. Khi học Phật rồi, chúng ta áp dụng lời Phật dạy vào đời sống thì tâm mong cầu giảm bớt, giảm bớt tham ăn, bớt tham ngủ, bớt tham dục, bớt sân giận, bớt si mê... thì thân liền thanh tịnh lại. Thân thanh tịnh thì tâm thanh tịnh. Từ đó mặt mày sáng sủa, sức khỏe cũng dần nâng cao. Chúng ta cho rằng người này được Phật gia hộ, Bồ Tát gia bị nên tướng mạo đẹp lên. Phật Bồ Tát không làm những việc như vậy, đó là do chính mỗi cá nhân biết tu tập, biết chuyển đổi thì tự khắc thân tướng chuyển đổi.

Hòa Thượng nói: **“Tu hành học Phật chỉ cần ba đến năm tháng đã có chuyển đổi rồi”**. Chúng ta tu hành năm năm, bảy năm hay mười năm nhưng sự chuyển đổi của chúng ta quá nhạt nhòa. Đó là do chúng ta chưa thực sự tin Phật, chưa tin theo giáo huấn của các Đại Đức, Thánh nhân. Tu hành chính là ở chỗ **“thọ trì đọc tụng”**, đó là nghe - tiếp nhận - gìn giữ, có nghĩa là **“y giáo phụng hành”**. Chúng ta không y theo lời Phật dạy mà làm nên chúng ta không có thành tựu. Trước đây, khi chưa học Phật, chúng ta sống trong phiền não, vọng tưởng, phân biệt, chấp trước. Nay đã học rồi thì chúng ta phải từ bỏ những thứ này. Chưa làm được triệt để thì ít nhất chúng ta cũng phải nhận ra những tập khí của mình, nếu tập khí đã phát tác rồi mà chúng ta vẫn chưa nhận ra thì chính mình không có tu hành.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta sống trong phiền não, chấp trước thì thân không thanh tịnh. Thân không thanh tịnh thì tâm cũng không thanh tịnh. Chúng ta học Phật thì phải xa lìa những vọng tưởng chấp trước. Thân tâm thanh tịnh rồi thì sức khỏe sẽ khôi phục, có sức khỏe tốt thì sẽ sống lâu. Cho nên chỉ cần thật làm trong thời gian từ ba đến năm tháng là có sự thay đổi rồi”**. Ví dụ một người trước đây không được dạy, họ không biết nên họ làm theo tập khí xấu ác của chính mình. Nhưng khi được tiếp nhận rồi họ nhận ra, họ thật thà sám hối làm theo. Tâm cảnh như vậy thì chỉ cần ba đến năm tháng là có sự thay đổi.

Bản thân Thầy đã học Phật từ lâu. Thầy rất có thiện căn vì từ nhỏ Thầy đã thích đi chùa, thích tụng Kinh, thích ăn chay. Thầy thường vào chùa cùng với các cụ già lớn tuổi tụng Kinh dưới ngọn đèn dầu leo lét. Lúc đó Thầy

chỉ 10 - 12 tuổi. Tuổi đó bạn bè toàn thích đi chơi, thích xem ti vi còn Thầy thì thích đi chùa tụng Kinh. Rõ ràng Thầy có thiện tâm hướng Phật nhưng không ai dạy cho nên vẫn trôi nổi theo dòng đời truy cầu danh lợi. Cũng may nhờ có thiện căn nên lúc có danh lợi rồi, Thầy có cảm nhận cuộc sống danh lợi không phải là cuộc sống của mình. Lúc có tiền tài, rơi vào trong sự hưởng thụ, chè chén, nhưng trong lòng Thầy luôn thôi thúc một điều rằng đây không phải là cuộc sống của mình. Nhưng Thầy vẫn bị dòng đời cuốn trôi, cũng phạm phải rất nhiều chuyện tà trời. Mãi tới khi Thầy dịch đĩa giảng của Hòa Thượng, ban đầu cũng rất có thiện tâm, đem thiện tâm để dịch nhưng một nửa tâm có mưu cầu, một nửa tâm làm việc chân thành. Mãi tới những năm gần đây, khi trải qua vài lần bệnh khổ, Thầy mới thật làm và hoàn toàn không còn tâm mong cầu nữa!

Thật sự đúng như Hòa Thượng nói, nếu chúng ta thật học, thật làm thì ba đến năm tháng sẽ có thay đổi. Chúng ta không thật tin, không thật làm nên không có sự thay đổi. Chúng ta không tin lời giáo huấn của Phật, không tin những điển phạm mà người xưa đã làm ra tấm gương cho chúng ta thấy.

Những năm đầu khi giảng Kinh thuyết pháp, Hòa Thượng nói: ***“Học Phật là hưởng thụ cao nhất của nhân sinh, là sự hưởng thụ cao nhất của kiếp người”***. Không có hưởng thụ nào hơn hưởng thụ này. Chúng ta thì học Phật như bị đày đọa, khổ sở, bị bắt ép. Có người nói thật với Thầy rằng: *“Con buôn bán nên không thể nói thật mà phải nói dối”*. Thầy nói: *“Nhìn cái miệng đã biết là nói dối quen miệng rồi!”*. Người đó nghe Thầy nói vậy thì rất giận Thầy.

Khi mới dịch đĩa Hòa Thượng, Thầy vẫn còn kinh doanh buôn bán thêm khoảng một vài năm. Thầy luôn chọn hàng tốt để bán và lúc bán thì không mòi mọc gì cả, ai mua thì bán. Lúc đó Thầy vừa bán hàng vừa ghi ghi chép chép để dịch đĩa Hòa Thượng. Thầy không nói dối, bán hàng đúng giá, không nói thách, không trả giá, không bớt. Có người bán hàng nói thách để bớt cho khách nhưng họ bán đồ giả, đồ nhái. Khi rời bỏ công việc của thế gian, Thầy vẫn giữ được tiếng thơm.

Học Phật phải thật làm thì trong vòng ba đến năm tháng sẽ có kết quả. Vì chúng ta chưa thật làm nên học đã năm đến bảy năm vẫn chưa có kết quả, thậm chí nhiều người học cả đời cũng không có kết quả. Hòa Thượng không nói suông! Rõ ràng học Phật là hưởng thụ chứ không phải học Phật là điều gì đó khổ sở.

Sáng nay Thầy thức dậy lúc 2h25' để đi vệ sinh, sau đó Thầy vào nằm thêm chút nữa, đúng một tiếng sau Thầy thức dậy lúc 3h25'. Ý niệm đầu tiên khởi lên là: *“Chưa đến giờ dậy đâu, chờ chuông reo đã!”*. Ý niệm thứ hai liền khởi phát là: *“Không! Phải dậy luôn!”*. Sau đó, Thầy tìm điện thoại, xem giờ, thực hiện một số động tác thể dục rồi ngồi dậy. Thầy cảm thấy rất nhẹ nhàng chứ không hề có một chút gì khổ sở. Thật ra chúng ta phải cương quyết với chính mình ngay từ ý niệm, không chế bằng ý niệm. Chúng ta không thể lùi, không để mình sai phạm, vì một lần sai phạm thì sẽ có lần thứ hai, chúng ta thỏa hiệp với bản thân thì sẽ mất thêm ba đến năm năm nữa để rèn luyện. Cho nên Hòa Thượng nói: ***“Học Phật là hưởng thụ cao nhất của nhân sinh, là sự hưởng thụ cao nhất của kiếp người”***. Chân thật như vậy!

Người ta chìm ngập trong ngũ dục, sống trong tham sân si, bị bó buộc, bị tập khí sai khiến rồi đau khổ. Chúng ta nhận biết khi tập khí xuất hiện, chúng ta đối trị với nó. Thật ra chúng ta chưa hoàn toàn cắt được thói quen xấu nhưng nhận biết để đối trị và làm giảm thấp đi tác hại của nó. Người ta thì tham sân si ùng ùng nổi lên,

mặt đỏ tía tai, trong lòng tức giận. Chúng ta thì có thể ngăn chặn ý niệm tiêu cực ngay từ đầu rồi. Dần dần chúng ta sẽ cảm nhận được sự an lạc. Đó chính là hạnh phúc, là sự hưởng thụ!

Hòa thượng nói: **“Con người ta luôn sống trong nghi ngờ. Chúng ta bị lừa nhiều nên thành quen và luôn đặt mình ở trạng thái nghi ngờ, nghi tất cả mọi hoàn cảnh xung quanh. Chúng ta nghi ngờ Phật Bồ Tát, Thánh Hiền, nghi cả thế gian pháp và xuất thế gian pháp. Nghi trong thế gian pháp thì chướng ngại thiện pháp, thiện hành. Còn nếu nghi ở trong xuất thế gian pháp, Phật pháp thì nhất định chướng đạo”**.

Hòa Thượng nói: **“Cái gì là nghi? Hoài nghi đối với giáo huấn của Tổ Sư, giáo huấn của Phật Bồ Tát, không tin tưởng, không thể tiếp nhận thì đó là nghi”**. Ví dụ Phật dạy **“Cần tu Giới, Định, Tuệ. Diệt trừ Tham, Sân, Si”**, nhưng chúng ta vẫn cảm thấy nếu không tham sân si thì sẽ bị lỗ, bị ức hiếp nên cứ tiếp tục bị tham sân si không chừa. Phật dạy: **“Bồ thí PHÁP thì được thông minh trí tuệ; Bồ thí VÔ UÝ sẽ được khỏe mạnh, trường thọ; Bồ thí tài thì sẽ có tiền của”**. Chúng ta lại thấy cái này không chắc, có nghi ngờ. Hòa Thượng nói: **“Phật pháp hoàn toàn xây dựng dựa trên nền tảng tín tâm kiên định. Bạn không xây dựng tín tâm kiên định thì không thể vào được cửa”**. Trên **“Kinh Hoa Nghiêm”**, Phật nói: **“Niềm tin là mẹ đẻ của mọi công đức”**. Mỗi một người trên con đường tu học muốn có đạo nghiệp thì điều đầu tiên là phải có lòng tin kiên định, hoàn toàn tiếp nhận không hoài nghi.

Xây dựng niềm tin dựa trên lý trí chứ không phải là sự mù quáng. Ví dụ, mười đến mười lăm năm qua Thầy chỉ tin Hòa Thượng, chỉ nghe theo và làm theo Hòa Thượng bởi vì Ngài là người **“tam bất quản”**, không quản tiền, không quản việc, không quản người. Ngài nói: **“Phật pháp chân chính không nhắc đến tiền. Mọi sự việc bạn chân thật vì chúng sanh phục vụ thì Phật Bồ Tát, Long Thiên, Hộ Pháp, Thiện Thần sẽ giúp bạn. Họ chưa giúp bạn vì bạn chưa thật tâm”**. Lúc đầu Thầy nghe Hòa thượng nói như vậy thì Thầy hoài nghi. Thầy làm thử thì càng làm càng có kết quả, từ đó niềm tin ngày càng vững chắc hơn.

Có nhiều người cũng tin nhưng tin một cách mù quáng, tin kiểu mê tín. Họ bỏ cả đời để phụng sự cho một người, thỏa mãn nhu cầu vật chất cho người đó. Đau xót nhất là họ bị gạt cả tiền lẫn tình. Thầy nói như vậy bởi vì chính họ tâm sự với Thầy. Thầy giống như một bãi chứa rác, ai có rác cũng đem tới chỗ Thầy để đổ. Trên trang mạng có địa chỉ thư điện tử của Thầy, không có số điện thoại. Họ gửi thư cho Thầy để kể khổ và cầu cứu. Họ chạy Đông, chạy Tây để tìm kiếm, khi đã quá đau khổ rồi mới gửi thư cho Thầy. Có cô gái tin theo một **“minh sư”** đẹp trai, 30 tuổi ở miền Tây. Trong mắt cô, người đó là thần tượng. Niềm tin đó là cảm tình, quá mù quáng rồi! Những đống rác kiểu như vậy khiến Thầy đau lòng. **Cho nên xây dựng niềm tin cần dựa trên lý trí, trí tuệ chứ không được xây dựng trên tình cảm**.

Hòa Thượng nói: **“Muốn thành tựu đạo nghiệp thì điều thứ nhất là phải tin chánh pháp, tiếp nhận và không hoài nghi. Điều thứ hai, đối với Lão sư cần có một tín tâm kiên định để tiếp nhận những gì Lão sư dạy, từ đó y giáo phụng hành. Đối với lão sư mà chúng ta hoài nghi, nơi nơi đều không tuân thủ, không y giáo phụng hành thì chúng ta mãi mãi không có thành tựu”**.

Ngay từ ngày đầu Hòa Thượng gặp Đại sư Chương Gia, Đại Sư dạy Ngài bồ thí, bắt đầu từ một đồng. Ngài triệt để nghe lời. Rõ ràng những giáo huấn đó Lão sư hoàn toàn không vụ lợi. Chúng ta phải tập bồ thí, trước

tiên bỏ thí **ngoại tài** rồi đến **nội tài**, sau đó bỏ thí luôn **tập khí phiền não** của mình. Chúng ta phải bỏ thí đi những thứ mình yêu thích và tập khí xấu ác của mình, phải làm theo tuần tự, làm từ dễ đến khó.

Khi Hòa Thượng học với Lão sư Lý Bình Nam, Thầy đưa ra ba điều kiện, đồng ý thì ở lại học, nếu không thì đi nơi khác, không sao cả.

- Điều kiện thứ nhất: Những gì Hòa Thượng đã học trước đây phải bỏ đi.
- Điều kiện thứ hai: Hòa Thượng chỉ được nghe một mình Lão sư, chỉ nghe những gì Lão sư dạy.
- Điều kiện thứ ba: Tất cả những gì Hòa Thượng muốn xem thì phải được sự đồng ý của Lão sư.

Sau khoảng ba tới sáu tháng, Hòa Thượng bắt đầu có thành tựu, sau đó Ngài xin Thầy gia hạn thời gian học thêm năm năm nữa. Sau 10 năm học với Thầy, Hòa Thượng nói: **“Tôi đi lưu giảng mọi nơi không một chút chướng ngại”**. Ngài dùng từ **“tùy tâm sở dục”** tức là những gì Ngài muốn đều thành tựu. Tất nhiên những gì Ngài muốn đều vì chúng sanh, không phải vì mình. Ngài nói: **“Nếu các vị hỏi tôi có chướng ngại gì trên con đường làm giáo dục không thì tôi sẽ trả lời là không có chướng ngại”**.

Cho nên bài học hôm nay, Ngài nói **“ba đến năm tháng”** là có cơ sở. Từ bản thân Ngài có thành tựu nên Ngài chân thật chia sẻ với chúng ta. Đối với Phật pháp, chúng ta nhất định phải có tín tâm kiên định, không hoài nghi, đặc biệt là một môn thâm nhập.

Mấy năm gần đây, chúng ta cũng thấy không ít người đích thực có thành quả. Chúng ta cũng thấy rõ sức khỏe, tướng mạo của họ, thân thể khí sắc đều tốt. Họ chỉ cần ba đến năm tháng là có sự thay đổi rồi. Đây chân thật là đạt được lợi ích của Phật pháp. Đây không phải là họ được gia trì của Phật Bồ Tát mà trong nội tâm của họ đã thay đổi. Trước đây họ phiền não nhiều vì vọng tưởng, phân biệt, chấp trước nhiều nên thân thể không khỏe mạnh, khí sắc không tốt được. Đối với Phật pháp, họ có niềm tin kiên định, một môn thâm nhập thì phiền não ít đi, thân thanh tịnh thì tâm thanh tịnh, sức khỏe liền được tốt lên.

Hòa Thượng nói: **“Mọi người đều ham sống sợ chết, có người nào không mong mình trường thọ! Nếu trường thọ thì phải khỏe mạnh mới tốt. Trường thọ mà không khỏe mạnh, thường bị sinh bệnh thì thật là thống khổ. Nếu trường thọ mà không biết học Phật thì tuổi tác lớn, sống lâu sẽ rất buồn tẻ, cô tịch. Các vị phải mau mau nắm lấy sinh mạng ngắn ngủi này tiếp nhận lời giáo huấn của Phật Bồ Tát, tiếp nhận pháp tu, không gì hơn là niệm Phật”**.

Chúng ta hàng ngày nếu không niệm Phật thì sẽ niệm thứ khác. Nếu không niệm Phật thì tâm ta niệm đủ thứ: ăn, ngủ, tham, sân, si. Lúc niệm Phật thì các niệm khác không có chỗ để khởi niệm. Có nhiều người nghĩ rằng niệm Phật suốt làm sao có đầu để suy tư. Chúng ta thử nghĩ xem: Hòa Thượng cả đời niệm Phật nhưng cả đời đã làm ra vô cùng nhiều việc lợi ích chúng sanh. Những việc Ngài làm mang lại lợi ích cho toàn thể giới chứ không phải chỉ lợi ích cho vài người.

Thời gian vừa qua chúng ta làm được một số việc, nhưng Thầy không phải nghiên cứu sách vở gì cả. Chẳng hạn, thời gian này chúng ta học lịch sử, Thầy học thông qua chia sẻ của mọi người. Khi tâm chúng ta không còn vọng động nữa, bớt đi vọng động thì có định, có định rồi thì trí tuệ khởi phát. Khi có việc gì đến thì chúng ta liền biết giải quyết thỏa đáng.

Ngài Lục Tổ Huệ Năng nói: “*Nào ngờ tự tánh năng sanh vạn pháp*”. Chỉ cần tâm thanh tịnh thì vạn pháp sẽ sanh. Nếu chúng ta cứ ở đó mà suy nghĩ, vọng tưởng thì càng suy nghĩ càng rối, chứ không phải càng nghĩ thì càng thông minh hơn. Cho nên Hoà Thượng nói: “*Tốt nhất nên niệm Phật, thân tâm được khỏe mạnh, vạn sự như ý. Đây là của cải chân thật nhất của nhân sinh. Quý vị nên nghe cho kỹ đoạn này! Không phải có tiền tài, có địa vị giàu sang phú quý là của cải chân thật của cuộc sống. Nếu có những thứ đó mà thân tâm không khỏe mạnh thì không có ích gì. Tiền nhiều mà một thân bệnh khổ thì tiền nhiều có ích gì? Việc lớn nhất, của cải chân thật nhất là thân tâm khỏe mạnh, đời sống an vui, không có phiền não, không có lo buồn, Đây mới là chân thật hạnh phúc, tuyệt đối không phải là danh vọng lợi dưỡng. Chân thật tu đạo không vì danh vọng lợi dưỡng. Người thế gian xem trọng danh vọng lợi dưỡng, đó là sai rồi, là mê hoặc điên đảo. Nếu xem trọng danh vọng lợi dưỡng thì đạo nghĩa bị xem nhẹ. Người phước ở đất phước, đất phước chỉ dành cho người phước, vì vậy cứ tích cực mà tạo phước, khởi tâm động niệm chỉ nghĩ đến người khác, luôn nghĩ tới người khác, làm lợi ích cho người khác.*”

Cụ bà Hứa Triết được người Singapore coi như Quốc Bảo. Cụ nói: “*Cả đời tôi là để chăm lo cho người khác*”. Ông Lý Mộc Nguyên hỏi Cụ rằng: “*Cụ không lo cho mình sao?*”. Cụ nói: “*Cuộc đời của tôi chỉ để chăm lo cho người kém may mắn hơn mình, còn tôi đã có ông Trời lo*”. Rõ ràng Cụ cho đi vô điều kiện thì người ta đến biếu Cụ cũng vô điều kiện. Cụ đi làm việc giúp mọi người, về nhà kéo tủ lạnh ra đã đầy đủ mọi thứ. Những thứ Cụ cần đều đầy đủ trong tủ lạnh. Một bữa ăn của Cụ chỉ là một trái táo và một hộp sữa chua. Câu nói “*ông trời lo*” là cách nói ví von. Những người đem đồ đến tặng Cụ chính là ông trời. Cụ phục vụ vô điều kiện cho người thì những người đến phục vụ Cụ cũng thầm lặng, không để lại tên tuổi.

Hòa Thượng nói: “*Người thế gian cứ xem trọng và truy cầu danh vọng lợi dưỡng. Điều quan trọng nhất là sức khỏe được khỏe mạnh, đời sống an vui, không phiền não, không lo buồn*”. Chúng ta chân thật làm theo lời dạy của Phật “*Cần tu GIỚI, ĐỊNH, TUỆ. Diệt trừ THAM, SÂN, SI*” thì chỉ cần 3 đến 5 tháng là có kết quả.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!